

РЕШЕНИЕ

№ 7714

гр. София, 25.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 63 състав, в публично заседание на 28.01.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Димитрина Петрова

при участието на секретаря Десислава Лазарова, като разгледа дело номер **8466** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 10а, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ), във връзка с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК). Образувано е по жалба на А. Ф. /А. Ф./, гражданка на У., [дата на раждане], чрез адв. Д. В. –АК [населено място], срещу Отказ по заявление № ODS25000143 от 31.03.2025г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване (виза тип „D“), издаден от завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство на Република България в [населено място], У..

В жалбата са изложени съображения за незаконосъобразност на оспорения отказ, постановен в противоречие с материалния закон и при допуснати съществени процесуални нарушения. Оспорват доводите на ответника, че дейността на чуждестранното търговското дружество е фиктивна и се цели получаване на разрешение за пребиваване на територията на Р.България на противоправно основание. Твърди се, че целта и условията на престоя са доказани и няма основание за отказ за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. Излагат се аргументи за нарушение на чл. 8 и чл. 9 от ЕКПЧ, както и на конкретни разпоредби от вторичното право на ЕС. С жалбата се иска отмяна на отказа като незаконосъобразен и връщане на преписката за ново разглеждане от административния орган.

В проведеното съдебно заседание жалбоподателят А. Ф. /А. Ф./, се явява лично и се представлява от адв. В., която поддържа жалбата по изложените в нея съображения.

Ответникът - завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство на Република България в [населено място], У., редовно призован, не се явява и не изпраща представител.

Административен Съд С. – град, I отделение, 63-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за

установено, от фактическа страна, следното:

Производството пред административния орган е започнало по заявление № ODS25000143/31.03.2025г. за издаване на виза за дългосрочно пребиваване тип „Д“, подадено от А. Ф. /А. Е./, гражданка на У., [дата на раждане] В заявлението като цел на пребиваването е посочена работа. Посочено е, че притежава разрешение за пребиваване в Р.България, валидно от 01.06.2022г. до 04.03.2025г.

В административната преписка са приложени: копие на валиден национален документ за самоличност; свидетелство за съдимост; регистрационна карта на чужденец с предоставена временна закрила; сертификат № 1007 от БТПП; решение за вписване в Търговски регистър; удостоверение от Агенция по вписванията; писмо от Директор дирекция „Устройство на територията“; банково удостоверение; медицинска застраховка; нотариален акт за покупко-продажба на недвижим имот; схема на самостоятелен обект в сграда; извлечение от Единен държавен регистър на юридически лица, физически лица; декларация за липса на данъчни задължения; годишна програма на търговското представителство; договор за заем за послужване; приемо-предавателен протокол за връщане на карта на чужденец и др.

На 24.06.2025г. в Стандартен формуляр за уведомление за основанията за отказ за издаване на виза, анулиране или отмяна на виза е обективизиран Отказ за издаване на виза „Д“, издаден от завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство на Република България в [населено място], У.. Като правно основание в отказа е посочена разпоредбата на чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ – не доказват достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит. В допълнителни бележки е посочено, че в процеса на разглеждане на заявлението за издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България е извършена проверка от съответните държавни институции. Те са установили, че търговското дружество „БЛОГ-ПОСТ“ ООД, не осъществява ефективна икономическа дейност в България и не е необходимо да се установяват търговски представители на фирмата в България. Отказът е съобщен на 30.06.2025г. Жалбата е подадена в Административен съд София-град на 11.07.2025г.

По делото е представена административната преписка по издаване на оспорения акт в цялост, както и допълнително ангажираните писмени доказателства от страните.

От ответника е представена Заповед № 95-00-26 от 16.01.2025г. на Министъра на външните работи, с която в т. 4 е възложил на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства да разглеждат заявленията за визи. Представена е и Заповед № Ав-02-02/17.01.2025 г. на Генералния консул на Р.България в О., У., с която С. С. като ЗКС е овластен да съставя и подписва формулярите по образец, съгл. Приложение № 7, респ. и отказите за издаване на виза (т. 10).

В хода на съдебното производство от ДАНС и от Дирекция „Миграция“ са изискани съставените документи във връзка с проведената съгласувателна процедура по заявление за издаване на виза на А. Ф.. В писмо рег. № 534600-88986/07.10.2025г. на заместник-директора на Дирекция „Миграция“, издадено в изпълнение на разпореждането на съда, е приложено становище на сектор „Миграция“ при ОДМВР- В. с рег.№ 365р-31699/09.06.2025г. В становището се възразява на основание чл. 10, ал. 1, т. 17 и т. 24 от ЗЧРБ да се издаде исканата виза. Твърди се, че от извършените справки в Българската търговско-промишлена, става ясно, че фирма „БЛОГ ПОС“ ООД се занимава основно с продажба на недвижими имоти и е със седалище в [населено място]. Декларирания годишен доход на дружеството за 2024г. е 1 707 000 гривни. При средна работна заплата около 20 370 гривни на месец в областта следва, че само за заплати на дружеството, при 10 служители, са му необходими около 2 444 400 гривни годишно, в допълнение на което са и

режийните разходи съпровождат съществуването на една фирма. От горното е направен извод, че търговското дружество не осъществява ефективна икономическа дейност и не е необходимо търговски представители на фирмата да се установяват в Република България, преди дружеството да е доказало икономическата ефективност от разширяване на дейността си у нас, както и преди да е доказало целесъобразността от установяването на негови представители на наша територия.

По делото е прието и предоставено отрицателно становище от ДАНС, като се сочи, че въпросният чужденец е „представител по право“ на търговско представителство на чуждо юридическо лице „БЛОГ ПОСТ“ ООД, ЕИК[ЕИК]. Търговското представителство е с адрес в [населено място], [улица], № 41-43. Адресът представлява офис на кантора за правни услуги на адв. Д. В.. В конкретния случай на регистрация на ТП не е упоменат друг адрес, включващ етаж и офис, в който представителството ще извършва съответната представителна дейност. На посочения адрес, според Търговския регистър са регистрирани и други фирми и представителства. По изискванията на Търговската палата и Закона за насърчване на инвестициите, по които се регистрират търговските представителства е необходимо да има поне едно помещение за всяко представителство, снабдено с ток, телефон и комуникации, които да служат за извършване на представителната дейност. В конкретния случай няма данни да са изпълнени тези условия.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК от лице с право и интерес от оспорване срещу утежняващи индивидуални административни актове, които подлежи на пряк съдебен контрол на основание чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ, тъй като се касае за засягане на основни права и свободи на ЕКПЧ, а именно чл. 8 от конвенцията, посочено с жалбата. Същата е процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл. 168 от АПК, извършвайки контрол за законосъобразност на обжалвания акт, съдът не се ограничава с основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените доказателства да провери законосъобразността на оспорения акт на всички основания по чл. 146 от АПК.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

По силата на чл. 9г, ал. 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВнР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол, могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1. Оспореният индивидуален административен акт е издаден от компетентен орган, видно от приложената към преписката Заповед № Ав-02-02/17.01.2025 г. на Генералния консул на Р.България в О., У., с която С. С. като ЗКС е овластен да съставя и подписва формулярите по образец, съгл. Приложение № 7, респ. и отказите за издаване на виза (т. 10).

Актът е съставен на формуляр по образец, съгласно Приложение № 7 към чл. 34, ал. 3 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и за определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Като правно основание за отказа във формуляра е отбелязано това по чл. 10, ал. 1, т. 17 от ЗЧРБ – кандидатът не доказва достоверно целта и условията на заявеното, като както се посочи по-горе, в допълнителни бележки е посочено, че е установено, че търговското дружество „БЛОГ-ПОСТ“ ООД, не осъществява ефективна икономическа дейност в България и не е необходимо да се установяват търговски представители на фирмата в България.

Независимо от лаконичността на така изложените фактически и правни основания на отказа, съдът намира, че не е налице отменително основание по чл. 146, т. 2, вр. чл. 59, ал. 1 и ал. 2, т. 4 от АПК. Съдържанието на акта позволява да се извлече волята на административния орган по начин, който не накърнява правото на защита на засегнатото лице и позволява осъществяване на

съдебен контрол за законосъобразност. Трайна и непротиворечива е съдебната практика, че мотивите могат да се съдържат и в отделен документ, стига да предшестват оспорването (ТР 16/1975 на ОСГК на ВС).

Съгласно чл. 30, ал. 2 от НУРИВОВР, консулските длъжностни лица издават или отказват издаването на виза за дългосрочно пребиваване след разрешение от дирекция "К. отношения" въз основа на мотивирано становище на службите за административен контрол на чужденците в Република България и Държавна агенция "Национална сигурност".

Не се спори, че двете служби за административен контрол са дали отрицателни становища с изложени съображения и след извършени проверки.

С подзаконовата нормативна уредба на чл. 20, ал. 3 на Инструкция № КОВ-04-02-351/15.08.2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявления за издаване на визи е предвидено, че при наличие на отрицателно становище по чл. 19 от ДМ - МВР, и/или от ДАНС и ако е налице някое от основанията по чл. 10, ал. 1 от Закона за чужденците в Република България, визовите органи отказват издаването на визата.

С решение на СЕС от 19.12.2013 г. по дело С-84/12 К. се приема, че преценката на индивидуалното положение на кандидата за виза, която се извършва, за да се установи дали дадено основание за отказ не пречат за искането му, предполага извършването на комплексни оценки, основани по-специално на личността на този кандидат, на интеграцията му в държавата на неговото местоживееене, на политическата, социалната и икономическата ситуация в тази държава, както и на евентуалната заплаха, която той може да представлява, за обществения ред, националната сигурност, общественото здраве или международните отношения на някоя от държавите членки (т. 56). Такава преценка е извършена и тя е в съответствие с т. 1 от диспозитива на цитираното решение на СЕС.

Правомощието на ДАНС в настоящата хипотеза е в изпълнение на чл. 41, ал. 1, т. 2 ЗДАНС – Държавна агенция "Национална сигурност" осъществява контролна дейност във връзка с пребиваването на чужденци в Република България, като дава становища по молби за издаване на разрешения за продължително, дългосрочно и постоянно пребиваване и на визи и включва чужденци в информационния масив на нежеланите за страната чужденци по Закона за чужденците в Република България.

Безпротиворечиво в практиката по прилагане на чл. 10, ал. 1 от ЗЧРБ във всичките му хипотези, е тълкуването на закона в смисъл, че самото становище на ДАНС/ДМ-МВР не подлежи на самостоятелен съдебен контрол, тъй като то има характеристиките на акт по чл. 21, ал. 5 от АПК, а законосъобразността му се преценява при оспорване на крайния акт, финализиращ производството. Основополагащо в тази насока е решение № 8151/13.06.2014г. по адм. дело № 4656/2014г. на ВАС, седмо отделение. В него ясно и недвусмислено е посочено, че макар издателят на оспорения акт да не разполага с възможността да контролира законосъобразността на даденото от съгласувателния орган становище, съдът, воден от задължението да гарантира на засегнатото лице правото на ефективна защита, следва да провери фактическите и правни основания за издаването му. Тази практика на ВАС корелира и с решение на Европейския съд по правата на човека по дело С. G. & others vs. B. No 1365/07, 24.04.2008, § 40 с което ЕСПЧ приема, че на националния съд е дадена възможност да извърши дължимата преценка за законосъобразността на обстоятелства, стоящи извън основния акт на администрацията-предмет на спора, установени от орган по националната сигурност, вкл. и посредством класифицирана информация.

По аргумент от разпоредбите на чл. 13, вр. чл. 8 на Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи (КЗПЧОС), засегнатото лице следва да разполага с ефективна съдебна защита

срещу засягащия го акт.

В идентичен смисъл, вкл. относно визовия режим, са и съображенията, залегнали в решение на Съда на ЕС по дело C-403/16 Soufiane El H., т. 38.

Постановеният въз основа на отрицателното становище на ДАНС и ДМ-МВР административен акт засяга правната сфера на чуждия гражданин. Ето защо, макар издателят на оспорения акт да не разполага с възможността да контролира законосъобразността на даденото от ДАНС и ДМ-МВР становище, съдът, воден от задължението за преценка на пропорционалност на наложената мярка и гарантиране на правото на ефективна съдебна защита, следва да провери фактическите и правни основания за издаване на процесния отказ.

Доводите на ДАНС съдът преценява като недостатъчни да обосноват отказ – в писмото на службата се сочи, че сградата, в която се намира седалището, е неясно колко от юридическите субекти отговарят на условията за наличие на самостоятелно помещение и комуникации, но липсват данни дали конкретният субект – търговското представителство на чуждестранното юридическо лице „БЛОГ ПОСТ“ ООД, отговаря или неотговаря на тези изисквания. Твърденията, че това дружество извършва фиктивна търговска дейност, на първо място не са подкрепени с друга конкретика или доказателства.

От друга страна твърденията на Дирекция „Миграция“, че дружеството не може да осигури възнаграждения на десетте си служители, не може да бъде обвързано към конкретния жалбоподател с оглед липсата на данни дали тя е установена като извършваща реална трудова дейност, каквито са твърденията в жалбата и не са оборени от ответника, и дали същата лично получава възнаграждение.

При липса на конкретни убедителни данни за противоправна дейност в нарушение на визовия режим косвените твърдения не могат да обосноват формирания отказ.

Съобразно императивната разпоредба на чл. 21, ал. 7 от НУРИВОВР (в сила от 14.01.2025г.) при подаване на заявление за издаване на виза за дългосрочно пребиваване не се допускат изключения от провеждането на интервю от компетентното длъжностно лице с оглед на изясняване на действителната цел на пътуване. Т. интервю няма данни да е било проведено с апликанта, с което органът е допуснал съществено процесуално нарушение, тъй като съображенията, изложени от жалбоподателя, е можело да бъдат установени още в хода на административното производство, респ. ДАНС и ДМ-МВР да извършат допълнителни проверки. Доколкото същото не е сторено нарушението се явява съществено, тъй като е можело да доведе до изменение на постановения правен резултат, същото съставлява самостоятелно отменително основание.

По изложените съображения съдът намира оспорения отказ за материалноправно незаконосъобразен и издаден при допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, поради което и следва да бъде отменен.

На основание чл. 173, ал. 2 АПК преписката следва да се върне на административния орган за ново разглеждане на подаденото искане за издаване на виза за дългосрочно пребиваване. При новото разглеждане административният орган следва да съобрази мотивите, изложени в настоящото решение.

Мотивиран от горното и на основание чл. 172, ал. 2, във връзка с чл. 173, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 63-ти състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на А. Ф. /А. F./, гражданка на У., [дата на раждане], Отказ по заявление № ODS25000143 от 31.03.2025г. за издаване на виза за дългосрочно

пребиваване (виза тип „D“), издаден от завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство на Република България в [населено място], У..

ИЗПРАЩА преписката на завеждащ „Консулска служба“ в Генералното консулство на Република България в [населено място], У., за ново произнасяне по подаденото заявление, при спазване на указанията по тълкуване и прилагане на закона, изложени в мотивите на съдебното решение.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните, с касационна жалба пред Върховния административен съд на Република България.

СЪДИЯ: